

Σχολείο: ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΚΑΪΜΑΚΛΙ Γ' (ΚΑ), ΛΕΥΚΩΣΙΑ, ΚΥΠΡΟΣ

Κατηγορία: Παραμύθι

Τίτλος Έργου: «Τα δύο Βασίλεια»

Δημιουργός: Μαθητές/τριες της Α'1 (7 μαθητές/ριες)

Υπεύθυνη εκπαιδευτικός: Μαριλένα Ιακωβίδου

Διευθύντρια Σχολείου: Σωτηρούλα Βούργια

Τα δύο Βασίλεια

Μια φορά κι έναν καιρό, σε μία μακρινή χώρα, υπήρχαν δύο βασίλεια, το βασίλειο του Πολέμου και το βασίλειο της Ειρήνης.

Οι κάτοικοι στο βασίλειο του Πολέμου ήταν άγριοι και θυμωμένοι. Κάθε μέρα τσακωνόντουσαν και ήθελαν να κάνουν πολέμους. Αντίθετα, οι κάτοικοι στο βασίλειο της Ειρήνης ήταν αγαπημένα και καλοσυνάτα. Κάθε μέρα βοηθούσαν ο ένας τον άλλο, ήταν ευγενικοί, έδειχναν και έπαιρναν αγάπη.

Το βασίλειο του Πολέμου κάθε μέρα έστελνε στρατιώτες με κανόνια, όπλα και σπαθιά στο Βασίλειο της Ειρήνης.

Το κακό απλωνόταν παντού, η γη καταστρεφόταν, τα σπίτια καίγονταν και πολλοί άνθρωποι πέθαιναν. Η λύπη και ο φόβος ήταν παντού.

Ήσπου μία μέρα, ο πρίγκιπας του βασιλείου του Πολέμου γνώρισε την πρίγκιπισσα του βασιλείου της Ειρήνης και αγαπηθήκαν. Ο πρίγκιπας κατάλαβε ότι ο πόλεμος μόνο κακό έφερε και στα δύο βασίλεια.

Από τότε, αποφάσισαν να ενώσουν τα δύο βασίλεια και να σταματήσουν τους πολέμους. Έτσι, όλοι ζούσαν ευτυχισμένοι και χαρούμενοι. Η αγάπη και η ειρήνη είχε απλωθεί παντού. Το βασίλειο της Ειρήνης ήταν το πιο όμορφο και μεγάλο στον κόσμο. Ο πόλεμος είχε σταματήσει.

Έτσι κι εμείς, εάν θέλουμε να ζούμε σε ένα ευτυχισμένο κόσμο πρέπει να αγαπούμε ο ένας τον άλλο, να σταματήσουμε τους πολέμους και να φέρουμε την ειρήνη στην καρδιά μας! Γιατί με την ειρήνη και την αγάπη μπορούμε να καταφέρουμε τα ΠΑΝΤΑ!!!

Ένα παραμύθι για τον πόλεμο και την ειρήνη.

Από τα παιδιά της Α'!

Σχολείο: ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΚΑΪΜΑΚΛΙ Γ' (ΚΑ), ΛΕΥΚΩΣΙΑ, ΚΥΠΡΟΣ

Κατηγορία: Παραμύθι

Τίτλος Έργου: «Το πάνινο παπί ταξιδεύει στην ... κατεχόμενη Κύπρο»

Δημιουργός: Μαθητές/τριες της Α΄3 (16 μαθητές/ριες)

Υπεύθυνη εκπαιδευτικός: Φρόσω Πατσαλίδου

Διευθύντρια Σχολείου: Σωτηρούλα Βούργια

Το πάνινο παπί ταξιδεύει στην ... κατεχόμενη Κύπρο

Καλή μέρα σε όλους

Είμαι το κάστρο
της Καντάρας...

Θέλω την Ελλάδα και ο χυτόν πόλεμο!

Είμαι έρημη

Είμαι η Παρθέ της
Αμροχίστου μετά χανιά
αμροχίδια...

Στα τόξα το πλάτι έγρασε να φανταστεί τον Άνταρτου
Ανταρτα

Δέ χυτόν η Καντάρας

Είμαι η Καντάρας
γυμναστήριο

Από τα παιδιά της Α'3

Σχολείο: ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΚΑΪΜΑΚΛΙ Γ' (ΚΑ), ΛΕΥΚΩΣΙΑ, ΚΥΠΡΟΣ

Κατηγορία: Παραμύθι

Τίτλος Έργου: «Το κάστρο της ειρήνης»

Δημιουργός: Μαθητές/τριες της Β'2 (10 μαθητές/ριες)

Υπεύθυνη εκπαιδευτικός: Γεωργία Γεωργίου

Διευθύντρια Σχολείου: Σωτηρούλα Βούργια

Το κάστρο της ειρήνης

Μια φορά κι έναν καιρό σε ένα όμορφο ψηλό κάστρο ζούσαν ευτυχισμένοι και αγαπημένοι ένας βασιλιάς και μια βασίλισσα μαζί με τα τρία τους παιδιά, την Αγάπη, την Ειρήνη και την Ελευθερία. Το κάστρο βρισκόταν στο ψηλότερο σημείο ενός καταπράσινου βουνού σε ένα μικρό νησί.

Γύρω γύρω από το νησί ήταν μια καταγάλανη και χαλάρια θάλασσα.

Έξω από το κάστρο ζούσαν οι υπόλοιποι κάτοικοι του χωριού, απλοί και καλосυνάτοι άνθρωποι. Όλοι ήταν αγαπημένοι και βοηθούσαν ο ένας τον άλλον. Ήταν διαφορετικοί, αλλά ζούσαν ειρηνικά και σέβονταν ο ένας τον άλλον. Τα παιδιά έπαιζαν ζέχνοιαστα και χαρούμενα. Τα πουλιά κελαηδούσαν γλυκά. Άσπρα περιστέρια φτεροκοπούσαν στον χαλάνο ουρανό. Ο ήλιος φώτιζε με τις ακτίνες του όλο το νησί. Όλοι απολάμβαναν τις τρισευτυχισμένες, ειρηνικές μέρες τους. Ο βασιλιάς και η βασίλισσα κάθε πρωί άνοιγαν το παράθυρο με τη μαγευτική θέα του βουνού και της θάλασσας και χαιρετούσαν με αγάπη τον λαό τους. Ήπιωθαν ευλοχημένοι από τον Θεό για την ειρήνη που είχαν στον τόπο τους!

Ένα πρωί όμως, καθώς άνοιγαν το παράθυρο, είδαν τη θάλασσα γεμάτη πειρατικά πλοία. Τα πλοία άραζαν στην ακρογιαλιά και από μέσα κατέβαιναν άγριοι πειρατές φορτωμένοι με όπλα και σπαθιά. Οι πειρατές ήρθαν για να κατακτήσουν το κάστρο τους. Ο βασιλιάς και η βασίλισσα τρόμαξαν και αναρωτιούνταν πώς ήταν δυνατόν η αγαπημένη τους θάλασσα να έφερε αυτό το κακό...

Τα παράθυρα όλα έκλεισαν. Ο τρόμος κυρίευσε τους χωριανούς. Τα άσπρα περιστέρια πέταξαν μακριά. Όλοι κλείστηκαν στο κάστρο και οι νέες πήραν θέση στις παλεμιστρες.

Ο ουρανός σκοτείνιασε. Τα πουλιά σταμάτησαν να κελαηδούν. Τα παιδιά έκλαιγαν από τον φόβο τους. Άγριες φωνές ακούγονταν από τα τείχη. Ήταν οι φωνές του αρχηγού των πειρατών! Σκαρφάλωνε πάνω στα τείχη του κάστρου και με δυνατές φωνές καλούσε τους άλλους πειρατές να τον ακολουθήσουν.

Ο ουρανός σκοτείνιασε. Τα πουλιά σταμάτησαν να κελαηδούν. Τα παιδιά έκλαιγαν από τον φόβο τους. Άγριες φωνές ακούγονταν από τα τείχη. Ήταν οι φωνές του αρχηγού των πειρατών! Σκαρφάλωνε πάνω στα τείχη του κάστρου και με δυνατές φωνές καλούσε τους άλλους πειρατές να τον ακολουθήσουν.

Ξαφνικά έχασε την ισορροπία του και έπεσε με δύναμη στα λασπόνερα που ήταν γύρω από το κάστρο. Άρχισε να βυθίζεται μέσα στη λάσπη και ζητούσε βοήθεια για να μην πνιγεί. Κανένας όμως από τους πειρατές δεν μπορούσε να τον βοηθήσει. Τότε συνέβηκε κάτι πολύ παράξενο. Ο βασιλιάς διέταξε τους στρατιώτες του να ρίξουν από ψηλά ένα μεγάλο σκοινί στον πειρατή για να σωθεί.

Αυτός άρπαξε το σκοινί και κατάφερε να βγει από τα λασπόνερα. Η όψη του αμέσως άλλαξε! Το άγριο πρόσωπό του άρχισε να ειρηνεύει, η καρδιά του μαλάκωσε. Η πράξη του βασιλιά ζύπνησε μέσα του την ειρήνη που είχε θάψει

βαθιά μέσα στην καρδιά του. Διέταξε τους πειρατές του να πετάξουν τα όπλα τους και παρακάλεσε τον βασιλιά να τους επιτρέψει να ζήσουν όλοι μαζί ειρηνικά στο κάστρο του. Ο βασιλιάς τους συγχώρεσε και τους καλωσόρισε με αγάπη στο κάστρο του.

Τα άσπρα περιστέρια επέστρεψαν στον ουρανό. Ένα μικρό περιστεράκι κάθισε στον ώμο του άλλοτε άγριου πειρατή. Τα πουλιά ζαναζεκίνησαν το γλυκό κελαηδήμά τους. Τα λουλούδια άνθισαν ξανά με το λαμπερό φως του ήλιου. Τα χέλια των παιδιών ακούγονταν παντού και οι καρδιές όλων των ανθρώπων άνοιξαν όπως και όλα τα παράθυρα του κάστρου. Το καλό νίκησε το κακό, το φως εξαφάνισε το σκοτάδι και η ειρήνη έδωσε τον πόλεμο. Έζησαν αυτά καλά και εμείς καλύτερα!

Από τα παιδιά της Β'ε

Σχολείο: ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΚΑΪΜΑΚΛΙ Γ' (ΚΑ), ΛΕΥΚΩΣΙΑ, ΚΥΠΡΟΣ

Κατηγορία: Παραμύθι

Τίτλος Έργου: «Η κούκλα με το κόκκινο φόρεμα»

Δημιουργός: Μαθητές/τριες της Γ' 1 (11 μαθητές/ριες)

Υπεύθυνη εκπαιδευτικός: Μαρία Δημητρίου

Διευθύντρια Σχολείου: Σωτηρούλα Βούργια

Η κούκλα με το κόκκινο φόρεμα

Μια φορά κι έναν καιρό, στα πολύ παλιά χρόνια, υπήρχαν δύο βασίλεια, το ένα δίπλα στο άλλο. Κάθε βασίλειο είχε το δικό του κάστρο και τον δικό του βασιλιά. Τα βασίλεια ήταν χτισμένα σε ένα μαγευτικό τοπίο με καταπράσινους λόφους, ψηλά δέντρα και ολάνθιστους θάμνους. Το μόνο που τα χώριζε ήταν ένα μικρό ποτάμι.

Σ' εκείνο το ποτάμι συναντιόντουσαν κάθε πρωί τα μικρά παιδιά από τα δύο βασίλεια και έπαιζαν μεταξύ τους. Κάποιες φορές έφτιαχναν αυτοσχέδιες βαρκούλες, τις έβαζαν στο νερό και έκαναν διαγωνισμούς. Άλλες πάλι προσπαθούσαν με χάρτινες σαίτες να στείλουν ένα μήνυμα στα παιδιά της απέναντι μεριάς. Πάντα περνούσαν υπέροχα και τα γέλια και οι χαρούμενες φωνές τους ακούγονταν μέχρι τα δύο κάστρα.

Ξαφνικά, μία μέρα, μόλις τα παιδιά είχαν φτάσει στο ποτάμι και ήταν έτοιμα να ξεκινήσουν το παιχνίδι, ένας δυνατός κρότος ακούστηκε. Αμέσως μετά, υπήρχε φωτιά και καπνός παντού. Τα παιδιά δεν μπορούσαν να καταλάβουν τι συνέβαινε. Το μόνο που άκουσαν ήταν ανθρώπους να φωνάζουν πανικόβλητοι: «Βοήθεια! Γίνεται πόλεμος!». Μέσα σ' αυτές τις φωνές άκουσαν και τα ονόματά τους. Ήταν οι γονείς τους που τους έβλεπαν αναστατωμένοι. Τα παιδιά έβλεπαν τους φίλους τους να φεύγουν και δεν ήξεραν αν θα τους ξαναδούν ποτέ.

Καθώς ένα κοριτσάκι ήταν στην αγκαλιά του μπαμπά της, που έτρεχε για να σωθούν, της έπεσε η αγαπημένη της πάνινη κούκλα με το κόκκινο φόρεμα.

Όταν το κατάλαβε, ήταν πλέον αργά. Τα μάτια της χέμισαν δάκρυα.

Το ένα βασίλειο είχε κηρύξει πόλεμο στο άλλο και έτσι μέσα σε μια μέρα οι κάτοικοι του άλλου βασιλείου έχασαν τα σπίτια τους και έφυγαν πρόσφυγες σε άλλα μέρη. Ήμεναν σε αντίσκηνα και είχαν μαζί τους τα λιχυστά πράγματα που είχαν προλάβει να πάρουν. Κανένα παιδί, μέσα στον πανικό που υπήρχε, δεν είχε προλάβει να πάρει τίποτα, έστω το αγαπημένο του παιχνίδι. Όταν το κοριτσάκι, που είχε χάσει την κούκλα της με το κόκκινο φόρεμα, την θυμόταν, βούρκωνε, γιατί αναπολούσε τις ανέμελες στιγμές στο ποτάμι με τους φίλους της.

Η ζωή στον καταυλισμό ήταν δύσκολη. Δυσκολεύονταν να κοιμηθούν, να βρουν φαγητό και τον χειμώνα έκανε πολύ κρύο. Όταν έβρεχε ή φυσούσε, το αντίσκηνο δεν τους προστάτευε. Παρόλα αυτά, οι μεγάλοι, βλέποντας τα παιδιά, είχαν την ελπίδα πως τα πράγματα θα γίνουν καλύτερα. Τα παιδιά έβρισκαν το χαμόγελο τους μέσα από τα πιο απλά πράγματα. Ήπαιζαν στις λάσπες, κυνηγούσαν το ένα το άλλο, κρύβονταν στους θάμνους και φρόντιζαν τα χατάκια που ήταν εκεί.

Σε λίγες μέρες πλησίαζαν τα Χριστούγεννα, η αγαπημένη περίοδος μικρών και μεγάλων. Όμως, θα ήταν η πρώτη φορά που θα χιόρταζαν τα Χριστούγεννα μακριά από το σπίτι τους. Τώρα η θλίψη ήταν ζωγραφισμένη και στα πρόσωπα των μικρών παιδιών.

Οι μεγάλοι, βλέποντας αυτά τα προσωπάκια τόσο λυπημένα, αποφάσισαν

πως κάτι έπρεπε να κάνουν. Στερέωσαν κλαδιά δέντρων στο κέντρο του καταυλισμού και τα στόλισαν με στολίδια που έφτιαξαν οι ίδιοι. Μόλις τα παιδιά αντίκρισαν το "χριστουγεννιάτικο δέντρο", έτρεξαν γρήγορα γύρω του και το χαμόγελο επέστρεψε στο πρόσωπό τους.

Όμως αυτή δεν ήταν η μόνη έκπληξη που τους περίμενε. Καθώς ήταν όλοι μαζεμένοι, άκουσαν τριγωνάκια να κτυπάνε και παιδιά να τραγουδούν χαρμόσυνα. Ήταν οι φίλοι των παιδιών από το άλλο βασίλειο με κόκκινους σάκους γεμάτους δώρα. Είχαν ψάξει και είχαν βρει πού βρίσκονται οι φίλοι τους μετά από τον πόλεμο και δεν μπορούσαν αυτές τις μέρες αγάπης να μην είναι κοντά τους. Έτρεξαν, τους αγκάλιασαν σφιχτά και με δάκρυα χαράς τους έδωσαν τα δώρα τους. Ένα δώρο σε ένα κοριτσάκι δεν ήταν ένα καινούργιο παιχνίδι, αλλά ήταν η κούκλα με το κόκκινο φόρεμα που τόσο αγαπούσε. Δεν μπορούσε να πιστέψει πως την κρατούσε και πάλι στα χέρια της. Όλα τα παιδιά έβλεπαν μία ζεστή αγκαλιά.

Όταν ο βασιλιάς κατέφθασε στον καταυλισμό ψάχνοντας τα παιδιά, αντίκρισε αυτή την τρυφερή εικόνα. Η καρδιά του αμέσως μαλάκωσε και ζύπνησε μέσα του η παιδική του ψυχή.

Από τότε όλα άλλαξαν. Όλοι επέστρεψαν στα σπίτια τους και ζούσαν ειρηνικά. Ακόμη και στο ποτάμι χτίστηκε μία μεγάλη γέφυρα για να μπορούν εύκολα να συναντούν τους φίλους τους.

Μακάρι η παιδική ψυχή με την απέραντη αγάπη και την αθωότητα να είναι πάντα ζωντανή στις καρδιές των ανθρώπων. Έτσι, η ειρήνη θα είναι η μόνη επιλογή.

Σχολείο: ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΚΑΪΜΑΚΛΙ Γ' (ΚΑ), ΛΕΥΚΩΣΙΑ, ΚΥΠΡΟΣ

Κατηγορία: Παραμύθι

Τίτλος Έργου: «Το περιστέρι της Ειρήνης»

Δημιουργός: Μαθητές/τριες της Γ'3 (16 μαθητές/ριες)

Υπεύθυνη εκπαιδευτικός: Αναστασία Χαραλάμπους

Διευθύντρια Σχολείου: Σωτηρούλα Βούργια

Το περιστέρι της ειρήνης

Μια ηλιόλουστη καλοκαιρινή μέρα ένα κατάσπρο περιστέρι που καθόταν στο κλαδί ενός δέντρου, αποφάσισε να χωνιώσει νέους τόπους. Έτσι κι έγινε. Άνοιξε τα φτερά του και πέταξε όσο πιο ψηλά μπορούσε.

Ενώ πετούσε, τον μάγεψε ένας ολόχρυσος κάμπος στη Μεσαορία και χαμήλωσε το πέταγμα του, για να απολαύσει περισσότερο το τοπίο. Ακούραστοι

χειρουργοί θέριζαν με τα δρεπάνια τους το αλόξανθο σιταρι, που έλαμπε στις χρυσές ακτίδες του ήλιου, φτιάχνοντας αμέτρητα δεμάτια. Μικρά παιδιά έτρεχαν στα χωράφια διασκεδάζοντας. Προσχειιώθηκε εκεί κοντά στην άκρη ενός χωραφιού και τσιμπολόγησε λίγο σιταράκι.

Αφού χόρτασε, άνοιξε τις άσπρες φτερούγες του με δύναμη και πέταξε και πάλι ψηλά. Πέταξε, πέταξε χωρίς σταματημό, ώσπου την προσοχή του τράβηξε ένα υπέροχο πορτοκαλοκίτρινο χρώμα.

Χαμήλωσε το πέταγμα του και διαπίστωσε ότι πετούσε πάνω από ένα πελώριο περιβόλι γεμάτο με πορτοκαλιές, μανταρινιές και λεμονιές. Δεν χωρούσε καμία αμφιβολία. Η Μόρφου με τα πλούσια περιβόλια της το καλωσόριζε! Άνθρωποι όλων των ηλικιών μαζευαν τους ζουμερούς καρπούς, τοποθετώντας τους σε μεγάλα πανέρια και κασόνια. Άλλοι με ψηλές σκάλες, άλλοι τεντώνοντας τα χέρια τους. Τέντωσε τα ποδαράκια του και έκατσε στο κλαδί μια λεμονιάς εκεί κοντά για να ζαποστάσει και να απολαύσει τη σκηνή. Οι άνθρωποι τραγουδούσαν και οι μελωδίες τους του άρεσαν τόσο πολύ. Σωστό πανηγύρι χινόταν!

Η ώρα πενούσε και το περιστέρι βιαζόταν να συνεχίσει το ταξίδι του πριν δύσει ο ήλιος. Αποχαιρέτησε με ένα τίναγμα του κεφαλιού του τη χαρούμενη ανθρώπινη παρέα και τράβηξε κατά τη θάλασσα που αγνάντευε από μακριά. Πετούσε γρήγορα ανοιχοκλείνοντας τις λευκές του φτερούγες για να φτάσει.

Το γραφικό λιμανάκι της Κερύνειας το προσκαλούσε στην αγκαλιά του. Φτάνοντας είδε δεκάδες βαρκοούλες και μικρά πλοιαράκια να λικνίζονται στο ήσυχο νερό, ενώ το κάστρο φαινόταν πολύ μεγαλοπρεπές στην άκρη της θάλασσας. Επηρεασμένος από τα τραγούδια που άκουσε στις Μόρφου τα περιβόλια, σκάρωσε και το ίδιο ένα:

«Στης Κερύνειας το κάστρο, πόσο θα' θελα να μπω και στις βάρκας το κατάρτι, να κατέβω να ξεκουραστώ!»

Δεν έχασε καθόλου καιρό. Άλλωστε άρχισε να σουρουπώνει και ο ήλιος έβαφε με ένα υπέροχο κοκκινοκίτρινο χρώμα τη θάλασσα. Τι χρώματα! Τι μαγεύει! Προσχειιώθηκε στο πεζούλι ενός καφενειού εκεί στην άκρη του λιμανιού, και παρατηρούσε θαμπωμένο την τόσο ομορφιά. Άνθρωποι απολάμβαναν τον καφέ τους, ενώ παιδιά έτρεχαν κυνηγώντας μια πολύχρωμη

μπάλα. Άλλα έτρωγαν το παχυτό τους καθισμένα εκεί κοντά του. Ένα κοριτσάκι κρατούσε ένα μεγάλο καλάμπόκι και το έτρωγε με όρεξη. Ξαφνικά είδε το περιστέρι και του χαμογέλασε χαλικά. Του πέταξε λίγα σπυριά από το καλάμπόκι της και το περιστέρι τους καταβρόχθισε λαίμαργα. Πόσο όμορφα περνούσε...

Μα η ώρα περνούσε. Σκοτείνιασε για τα καλά και οι άνθρωποι σιγά σιγά έφευγαν από τη φιλόξενη πλατεία πηγαίνοντας για τα σπίτια τους. Το μικρό περιστέρι κούρνιασε σε μια χωνιά, κουρασμένο από το μακρύ ταξίδι μα χαρούμενο για αυτά που είδε και έζησε. Όταν ζημέρωνε, θα συνέχιζε το μεγάλο του ταξίδι.

Ξύπνησε απότομα από δυνατούς κρότους. Μόλις είχε αρχίσει να ζημερώνει και πλοιά τεράστια είχαν φτάσει στο λιμανάκι. «Τι ξεφορτώνουν; Ποιοι είναι αυτοί που ήρθαν; Γιατί φωνάζουν με άγριες φωνές; Τι θέλουν εδώ;», σκεφτόταν το περιστέρι. Κάτι περίεργο συνέβαινε. ..

Έπρεπε να μάθει. Άνοιξε τα φτερά του και πέταξε κατά τα πρώτα σπίτια που έβλεπε. Οι κάτοικοι βιαστικοί έμπαιναν φοβισμένοι στα αυτοκίνητά τους και έφευγαν. «Μα δεν θα πάνε σήμερα στις δουλειές τους; Ούτε στο καφενείο;», σκέφτηκε. Για καλή του τύχη βρήκε το παράθυρο ενός σπιτιού ανοιχτό και έκασε χρήγορα εκεί. Πλησίασε και άκουσε τους νουκουήρηδες που κλαίγοντας έλεξαν πως έγινε πόλεμος και πως έπρεπε να βιαστούν να φύγουν από τα σπίτια τους για να γλυτώσουν.

Πόλεμος; Τι είναι πόλεμος; Ό,τι και αν εσήμαινε, σίγουρα δεν ήταν για καλό, γιατί έδιωχνε τους ανθρώπους μακριά από τα σπίτια και τις περιουσίες τους. Γιατί οι κάτοικοι έκλαιγαν και κοίταζαν γύρω τρομαγμένοι. Έμπαιναν βιαστικά στα αυτοκίνητά τους και έφευγαν σαν κυνηγημένοι. Όχι, σε καμία περίπτωση, δεν του άρεσε ο πόλεμος.

Και αυτοί οι δυνατοί ήχοι που ακούγονταν, τι ήταν; Μπαμ μπουμ μπαμ μπουμ... Το περιστέρι δεν μπορούσε να χήσει σ' ένα τέτοιο τόπο. Δεν ήταν έτσι συνηθισμένο. Όσο του άρεσε η χτεσινή μέρα, τόσο η σημερινή το φόβιζε. Έκασε για λίγο σε μια κοντινή ελιά, ώσπου να αποφασίσει τι να έκανε. Δυστυχώς, δεν είχε πολλές επιλογές και το ήξερε. Κινδύνευε και το ίδιο να τραυματιστεί, όπως και οι άνθρωποι από τα βόλια του πολέμου. Έπρεπε να φύγει. Και μάλιστα χρήγορα.

Δεν θα έφευγε όμως έτσι. Ήθελε να πάρει κάτι απ' εκείνο τον ευλογημένο τόπο. Βρήκε ένα κλαράκι ελιάς πεσμένο κάτω στο έδαφος. Το πήρε με το ράμφος του και ανοίγοντας τα φτερά του πέταξε μακριά. Θα το έπαιρνε μαζί του για να του θυμίζει το όμορφό του ταξίδι στην ειρήνη...

